

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/119/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212220820
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1212220820.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: C.. L. M., bytom M. XX, F. P., proti žalovanému: D. U. F. R..F., IČO: XX XXX XXX, so sídlom v Z. N. XX/A, XXX XX V., právne zastúpený: G. P., F..E..D., C.D.: XX XXX XXX, so sídlom v V., F. XX, v mene, ktorej koná: L.. U. D., advokát a konateľ, o ochranu osobnosti a iné, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 30.04.2018 č.k. 7C/229/2012-327, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanému sa proti žalobcovi priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie žalobu v časti ospravedlnenia vo všetkých nárokových bodoch zamietol (výrok I), žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur zamietol (výrok II) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania, o ktorej výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (výrok III).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 11, § 13 ods. 1,2, § 100 ods. 2,3, § 101, § 102 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne zamietajúce rozhodnutie v časti ospravedlnenie odôvodnil tým, že nemal za preukázané, že informácie uvedené v predmetných novinových článkoch periodika Pravda, týkajúce sa pôsobenia žalobcu ako vedúceho Národného styčného tímu Ozbrojených síl SR pri ACT v Norfolku, USA, mohli ovplyvniť jeho dobrú povesť, znížiť jeho spoločenskú vážnosť a reálne poškodiť dobré meno žalobcu v jeho profesijnom a súkromnom živote ako aj vážnosť jeho rodiny. Predmetom novinových článkov, ktoré boli zverejnené v periodiku Pravda zo dňa 12. januára 2009 a zo dňa 31. januára 2009, bolo celkové pôsobenie Národného styčného tímu Ozbrojených síl SR pri ACT v Norfolku, USA, kde žalobca ako vedúci Národného styčného tímu Ozbrojených síl SR plnil úlohy v súlade so zákonmi SR a nariadeniami Ministerstva obrany SR a Generálneho štábu Ozbrojených síl SR. Na základe uvedeného ustálil, že predmetom týchto článkov neboli tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé znížiť dôstojnosť a vážnosť žalobcu a jeho rodiny. Upriamil pozornosť na to, že v novinových článkoch, ktorých autorom je redaktor denníka Pravda p. G. U. boli uvedené len všeobecné informácie o podozreniach z možného nehospodárneho nakladania s finančnými prostriedkami počas pôsobenia Národného styčného tímu Ozbrojených síl SR pri ACT v Norfolku, USA, ktorého vedúcim bol žalobca, ktoré neboli spôsobilé ovplyvniť dobrú povesť, spoločenskú vážnosť žalobcu a poškodiť jeho dobré meno. Vzhľadom k nepreukázaniu existencie žalobcom tvrdeného zásahu do jeho osobnostných práv, súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti ospravedlnenia vo všetkých nárokových bodoch (ochrany osobnosti) zamietol. Vychádzajúc z toho, že žalobca nepreukázal existenciu zásahu do osobnostných práv, bolo nadbytočným zaoberať sa nárokom

žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ako nedôvodnú, zamietol. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej v konaní žalovaným vzhliadol na to, že žalobca si svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odvodzuje od novinových článkov uverejnených v periodiku Pravda zo dňa 12.01.2009 a 31.01.2009, pričom žaloba bola žalobcom podaná na súd dňa 09.08.2012. Preto s poukazom na plynúcu všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ustálil, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčaný. Súd prvej inštancie upustil od výsluchu svedka p. U. G., zamestnanca F. X.P., F..E..D.., P. N. X, XXX XX V., ktorého navrhol vypočuť vo veci žalovaný, ako aj od výsluchu ďalších navrhovaných svedkov, majúúc na zreteli hospodárnosť konania ako i skutočnosť, že tieto výsluchy považoval za nadbytočné.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane priznal voči žalobcovi, ktorý bol v spore neúspešný nárok náhradu trov konania. S tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca dôvodiac ust. § 205 ods. 1 písm. b), e), f), g) a h) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). Namietal, že súd prvej inštancie napriek jeho ospravedlneniu z dôvodu choroby konal v jeho neprítomnosti i keď požiadal nepojednávať v jeho neprítomnosti a neumožnil sa mu tak aktívne brániť. Vyhlásenie rozsudku a záverečné konanie sa konalo bez jeho prítomnosti, tým boli porušené jeho práva. Mal za to, že predmetný článok nehovorí o celkovom pôsobení NST OS pri ACT, kde ako vedúci NST OS SR plnil úlohy v súlade so zákonmi SR a nariadeniami MO SR a GŠ OS SR, ale je falošným a nepravdivým obvinením príslušníkov OS SR pôsobiacich pri ACT, ktorých bol veliteľom. Upriamil pozornosť na diskusiu, ktorá bola na stránkach denníka Pravda na internet, v ktorej boli príslušníci, ktorým velil, osočovaní. V predmetnom článku je jasné obvinenie, že sa príslušníci NST OS SR obohacovali o obrovské peniaze, s konkrétnymi sumami, s menami a že dochádzalo k podvodom a on ako veliteľ nekonal a toleroval toto protiprávne konanie. Všetci čitatelia predmetného článku si položili otázku, čo sa to tam deje. Preto ako sa mohla cítiť jeho rodina, priatelia, deti. Výsledkom týchto článkov bolo zhoršenie vzťahov v jeho rodine, následný rozvod s manželkou. tlak okolia. Šetrenie Vojenskej polície ako aj Vojenskej prokuratúry preukázalo, že všetky tvrdenia v uverejnených článkoch v denníku Pravda sú lož a nepravdy. Svedok P. G. nebol nezaujatý svedok, v tejto súvislosti podával na Vojenskú prokuratúru množstvo vymyslených trestných podaní na rôzne osoby v NST OS SR. Žalovaný v konaní nepreukázal, že všetky tvrdenia v uverejnených článkoch v denníku Pravda sú pravdivé. Trval na tom že preukázal existenciu ním tvrdeného práva, že je vo veci aktívne legitimovaný a všetky obvinenia z protizákonnej činnosti spájané s jeho osobou sú nepravdivé. Namietal, že nebol vypočutý najdôležitejší svedok, a to novinár G. U., ktorý bol odsúdený OS Košice za ohováranie, dostal podmienku a zákaz písania do novín. Uverejnením predmetných článkov došli ku konaniu, ktoré zasiahlo do jeho práva na ochranu osobnosti, k zmene existujúceho stavu k horšiemu a k zmene v jeho osobnostnej sfére. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie žalobcu je neurčité. Uviedol, že žiadne z článkov sa žalobcu netýka, týkajú sa Ministerstva obrany SR, resp. Ozbrojených síl SR, pričom žiaden z týchto subjektov sa nedožadoval ochrany osobnosti, ochrany dobrého mena právnickej osoby ani tlačovej opravy či tlačovej odpovede. Na strane žalobcu tak absentovala a absentuje aktívna vecná legitímácia v rozsahu ním uplatneného nároku. Meno a priezvisko žalobcu sa nachádza výlučne a len v dvoch vetách článku zo dňa 31.01.2009 pod názvom „Vojaci si užívajú luxus, ktorý preverí polícia“. Uvedené časti článku neboli okrem toho spôsobilé objektívne zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobcu, boli a sú pravdivé. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca bol vyslaný na plnenie pracovných povinností s účinnosťou od 01.05.2006 ako VNST pri ACT v Norfolk a jeho poverenie bolo ukončené ku dňu 31.07.2009. Tak ako bolo uverejnené v predmetnom článku zo dňa 31.07.2009 žalobca nebol predčasne stiahnutý z jeho pôsobenia ako VNST pri ACT ale bol vystriedaný podľa plánu. Po návrate z Norfolk bol žalobca zaradený do funkcie v organizačne štruktúre Generálneho štábu SR, s tým, že ozbrojené sily plánovali a mali záujme využiť jeho poznatky a skúsenosti počas jeho pôsobenia v Norfolk. Žalobca sám z vlastného rozhodnutia požiadal o ukončenie služobného pomeru s OS SR. Už dňa 14.01.-2009 rokovala Vojenská rada, ktorá rozhodla a odporučila náčelníkovi Generálneho štábu OS SR zmenu termínu skončenia vyslania na plnenie úloh mimo územia SR u

príslušníkov OS SR vo vojenskej hodnosti plukovník. Uvedená skutočnosť bola žalobcovi a plukovníkovi gšt. C.. F. Š. oznámená listom náčelníka Generálneho štábu OS SR. Dňa 26.01.2009 bol so žalobcom uskutočnený personálny pohovor, pričom článok obsahujúci meno a priezvisko žalobcu bol publikovaný až 31.01.2009. Vyslanie žalobcu do Norfolkku bolo na základe rozhodnutí Vojenskej rady a náčelníka Generálneho štábu OS SR z januára 2009 ukončené ku dňu 31.07.2009. Vzhľadom k uvedenému je vylúčené, aby predmetný článok mohol akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť rozhodnutie Vojenskej rady alebo náčelníka Generálneho štábu OS SR o stiahnutí žalobcu späť na územie SR. Pokiaľ sa jedná o prenájom priestorov pre profesionálnych vojakov OS SR v Norfolkku, v čase uverejnenia predmetného článku existovali dôvodné podozrenia z nehospodárneho nakladania s verejnými financiami príslušníkov OS SR v Norfolkku a bolo začaté trestné stíhanie vo veci, ktoré bolo ukončené uznesením o zastavení trestného stíhania až dňa 12.10.2009. Súd prvej inštancie tak správne zistil skutkový stav a dospel k správne záveru, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu v rozsahu ním uplatňovaných nárokov v konaní. Nedôvodnou je i argumentácia žalobcu týkajúca sa údajného odňatia možnosti konať pred súdom. Z dokladov nachádzajúcich sa v súdnom spise vyplýva, že žalobca zjavne zmaril opakovane niekoľko nariadených pojednávaní. Ani v jednom prípade žalobca nepredložil relevantný doklad o tom, že sa nemôže pojednávania zúčastniť bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Vo vzťahu k žalobcom tvrdeným zásahom do osobnostnej sféry žalobcu poukázal na to, že žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepredložil /nenavrhol žiadny dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia. K rozvodu manželstva žalobcu došlo bez akejkoľvek príčinnej súvislosti s predmetným článkom a s odstupom niekoľkých rokov. V danom prípade tak absentuje konanie žalovaného, ktoré by bolo objektívne spôsobilé privodiť žalobcovi akúkoľvek ujmu na jeho osobnostných právach a absentuje tu i kauzálny nexus. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalobcu posúdil ako nedôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne.

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatnených nárokov, a jeho výsledky aj náležite zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. V odôvodnení rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. V rozhodnutí sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj dostatočne vyhodnotil. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

10. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.), odvolací súd uvádza. Uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak

by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (Civilný sporový poriadok) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

11. Naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľ odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vo veci konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že sa ospravedlnil z dôvodu choroby. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie pojednával v neprítomnosti žalobcu dňa 25.02.2013, zohľadniac skutočnosť, že predvolanie na pojednávanie nariadené na deň 25.02.2013 bolo žalobcovi riadne doručené dňa 14.01.2013 a žalobca nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania ani svoju neúčast' neospravedlnil. Žalobcovi bolo s predvolaním na pojednávanie nariadené na deň 25.02.2013 doručené aj poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníka konania, a to i poučenie podľa ust. § 119 ods. 1,2, a 3 O.s.p.. Uvedený postup súdu prvej inštancie tak bol plne v súlade s ust. § 101 ods. 1 O.s.p., nedošlo tak k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom ani k porušeniu práva na spravodlivý proces. Správnosť postupu súdu prvej inštancie možno konštatovať aj vo vzťahu k procesnému postupu súdu prvej inštancie na pojednávaní nariadenom na deň 30.04.2018, kedy súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 180 C.s.p. a o veci konal v neprítomnosti žalobcu. Je potrebné upriamiť pozornosť na to, že súd prvej inštancie za stavu okamžitej aplikability novej úpravy procesného práva, nadobudnutej účinnosť v priebehu sporu (v tejto súv. porovnaj tiež § 470 ods. 1 C. s. p., podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) poučil žalobcu podľa § 183 C.s.p., že pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť (odsek 1). Od strany možno vždy spravodlivo žiadať, aby sa dala na ďalšom pojednávaní zastúpiť inou osobou, ak k odročeniu pojednávania došlo z dôvodu jej nepriaznivého zdravotného stavu (odsek 2 veta druhá); strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať (odsek 3) a ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla; pričom strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania (odsek 4). Žalobca bol tak súdom prvej inštancie poučený o tom, že podľa novej platnej úpravy je uvedenie telefónneho čísla alebo elektronickej adresy jednou z procesných povinností strany na to, aby súd prvej inštancie mohol účinne postupovať podľa ust. § 183 ods. 4 C.s.p., a to aby bezodkladne upovedomil žalobcu, že ním uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý. Správnosť záverov súdu prvej inštancie, že žalobcom uvedený dôvod na odročenie pojednávania nespĺňal atribút dôvodu dôležitého vyplýva priamo z priloženého potvrdenia všeobecného lekára pre dospelých zo dňa 25.04.2018. Platné procesné právo vyžaduje pre odročenie pojednávania na návrh strany kumulatívne (súčasné) splnenie dvoch podmienok, z ktorých prvou je existencia dôležitého dôvodu brániaceho strane alebo jej zástupcovi v dostavení sa na pojednávanie a druhou nemožnosť od osoby, na strane ktorej prekážka účasti na pojednávaní nastala, spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechala zastúpiť. Ak prekážka účasti na pojednávaní, majúca pôvod v nepriaznivom zdravotnom stave, nastane u strany, možno od nej podľa zákonnej úpravy platnej a účinnej aj v čase vykonania rozhodného pojednávania vždy spravodlivo žiadať zastúpenie inou osobou.

V danom prípade je potrebné zohľadniť aj skutočnosť, že pojednávania súdu prvej inštancie nariadené na prejednanie veci boli z obdobných dôvodov - zdravotného stavu žalobcu opakovane na jeho žiadosť odročené (pojednávanie nariadené na deň 06.11.2013, pojednávanie nariadené na deň 30.06.2014, pojednávanie nariadené na deň 13.10.2014, pojednávanie nariadené na deň 09.03.2015, pojednávanie nariadené na deň 20.05.2015, pojednávanie nariadené na deň 05.10.2015, pojednávanie nariadené na deň 14.03.2018), preto bolo potrebné zohľadniť aj povinnosti súdu postarať sa i v zmysle článkov 17 a 5 Základných princípov C. s.p. o čo najrýchlejšie a najhospodárnejšie prejednanie a rozhodnutie veci s potrebou sankcionovania všetkých pokusov o zjavné zneužívanie práva či spôsobovanie nedôvodných prieťahov v konaní. Pričom žalobcovi zohľadniac svoj dlhodobý zlý zdravotný stav nič nebránilo v tom, aby si vo veci ustanovil zástupcu, tak ako to uviedol na pojednávaní dňa 24.07.2013. Vychádzajúc tak z premisy, že možnosť súdu odročiť pojednávanie je potrebné z uvedeného dôvodu vnímať ako niečo výnimočné, zohľadniac skutočnosť, že zdravotný stav účastníka/strany je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník/strana nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára (R 132/2014), odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svojim procesným postupom neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

12. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Vo vzťahu k námietkam žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam považuje odvolací súd za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo 218/2010 <<http://merit.slv.cz/5Cdo218/2010>>, v zmysle ktorého: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04 <<http://merit.slv.cz/IV.US252/04>>). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04 <<http://merit.slv.cz/I.US50/04>>). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97 <<http://merit.slv.cz/I.US97/97>>), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97 <<http://merit.slv.cz/II.US3/97>>, II. ÚS 251/03 <<http://merit.slv.cz/II.US251/03>>“.

14. V podanom odvolaní žalobca namietal skutkové závery súdu prvej inštancie, že predmetom novinových článkov neboli tvrdenia spôsobilé znížiť jeho vážnosť a jeho vážnosť jeho rodiny. Pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v priamej príčinnej súvislosti s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu. Všetky podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu súdom uloženú povinnosť znášať. Zásah musí byť spôsobilý narušiť integritu

fyzickej osoby, znížiť hodnotu jej osobnosti, privodiť jej ujmu na cti, dôstojnosti a spoločenskej vážnosti. Ide o objektívnu zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu, jeho úmysel či konanie v dobrej viere, a preto nie je rozhodujúce, či konal pôvodca zásahu úmyselne či len nedbalo určité tvrdenia preberal a ďalej rozširoval - spoliehajúc sa na ich pravdivosť, ako aj bez ohľadu na to, či si bol vedomý neoprávnenosti zásahu. V konaní o ochranu osobnosti má žalobca bremeno tvrdenia v tom, že žalovaný zasiahol do jeho osobnosti a že zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných práva. Žalobca je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré jeho právo navodzujú a na žalovanom je, aby tvrdil a preukázal okolnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Pokiaľ ide o posúdenie otázky, či k zásahu do osobnostných práv došlo alebo nie, zaťažuje dôkazné bremeno v tejto časti žalovaného.

15. Pri posudzovaní zásadnej otázky, či uverejnením dotknutých článkov žalovaným došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu bolo potrebné skúmať ich obsah. Možno prisvedčiť argumentácii žalovaného, že článok v Pravde zo dňa 12. januára 2009 - „Slovensko stiahne z NATO polovicu vojakov“, neobsahuje žiadnu zmienku o osobe žalobcu prípadne o jeho činnosti, preto v dôsledku nepreukázania zásahu tak ani nemohlo objektívne dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Rovnako z citácie v článku v Pravde zo dňa 12. januára 2009 „Napríklad v americkom Norfolku experimentovali slovenskí vojaci s novými počítačovými sieťami a IP protokolom verzie šesť, ktorý sa na Slovensku nikde nepoužíva. Zásahom z generálneho štábu však Slovensko od amerického projektu odskočilo“ nemožno bez ďalšieho prijať záver, že takéto všeobecné vyjadrenie vo vzťahu k pôsobeniu príslušníkov OS SR by mohlo nejakým spôsobom znížiť vážnosť a dôstojnosť osoby žalobcu. V citáciách v článku v Pravde zo dňa 31. januára 2009: „Vojaci si užívajú luxus, ktorý preverí polícia“, v ktorom bolo uvedené: „Vyslaní slovenskí vojaci na základni NATO v americkom Norfolku si užívajú vo veľkých domoch s vírivkou. Prepychové bývanie im pritom platí slovenské ministerstvo obrany v rozpore s vlastnými predpismi. Štát tak ročne oberajú o tisíce eur.“, „Slovenskí dôstojníci z NATO pre ministerstvo obrany tvrdili, že bývajú v menších bytoch, ako v skutočnosti majú. Prípadne luxus vysvetlili tým, že sa menšie domy v okolí vojenskej základne nedali zohnať“, „Major tvrdil, že dochádzalo k miliónovým podvodom s bytmi, a to že traja ľudia leteli na výlet do Ameriky ako aj to že, jeho deti šikanovali vojaci z prepychových domov.“ „Ako dodáva, (major) štátu tak spôsobil iba jeden vojak škodu za najmenej milión korún.“, „Podľa trestného oznámenia sa vojaci v USA obohacovali a doteraz tak robia až 700 dolármi mesačne. Pri štvorročnom pobyte sa tak suma vyšplhá až k miliónu korún (33 tisíc eur) na jedného.“ rovnako absentuje zmienka o osobe žalobcu ako osobe verejne činnnej, profesionálnom vojakovi v súvislosti s plnením jeho služobných povinností. Pričom samotná skutočnosť, že žalobca ako vedúci NST OS SR v Norfolku takéto informácie vzhľadom na svoje postavenie počítval priamo ako útok na jeho osobu, nepostačuje na to, aby bolo možné prijať záver o zásahu do osobnostných práv žalobcu. Pri posudzovaní existencie zásahu do osobnostných práv žalobcu tak vo vzťahu vo vzťahu k citácii uvedenej v článku v Pravde zo dňa 31. januára 2009: „Jeho sťažnosť u veliteľa Norfolku, ale aj náčelníka generálneho štábu L. E. V. doteraz nikto neriešil.“, ako aj vo vzťahu k citácii „Sťažoval som sa na podvod veliteľovi L. M.. Ten to ignoroval. Jeho podriadený G. Z. mal pritom v strede dvora vírivku. Aj veliteľ totiž býval v dome, na ktorý nemal nárok,“ dodáva major. Podobne bývajú aj ďalší najmenej dvaja vojaci“, je potrebné vzhliadnuť na to, že autor článku touto citáciou vychádzal z vyjadrenia tretej osoby. Pričom v časti i presne citoval vyjadrenie tretej osoby (majora, ktorý podal trestné oznámenie na prokuratúru). Svedok C.. P. G. vo výsluchu potvrdil, že v súvislosti s pridelovaním ubytovania príslušníkom OS SR v Norfolku podal sťažnosť (14.10.2008), čo potvrdil aj redaktorovi žalovaného a okrem informácie, že vo veci podal trestné oznámenie, sa inak nevyjadroval. V čase zverejnenia článku v Pravde zo dňa 31. januára 2009 tak skutočne existovali určité podozrenia vo vzťahu k pridelovaniu ubytovania príslušníkom OS SR v Norfolku, pričom trestné stíhanie bolo zastavené až dňa 12.10.2009, t.z. po tom, ako došlo k zverejneniu predmetných článkov. Žalobca neosvedčil ani svoje tvrdenie, že práve v dôsledku predmetných článkov došlo k jeho predčasnemu stiahnutiu z pôsobenia v Norfolku. V tejto súvislosti odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že žalobca bol do Norfolku ako vedúci NST pri ACT v Norfolku vyslaný dňa 01.05.2006 a ukončenie vyslania žalobcu ako vedúci NST pri ACT v Norfolku bolo v súlade s platnými pravidlami ukončené k 31.07.2009. Nedôvodnou sa tak javí argumentácia žalobcu, že k jeho stiahnutiu z Norfolku došlo v príčinnej súvislosti s predmetnými článkami žalovaného. Nemožno opomenúť i skutočnosť, že po ukončení vyslania bola žalobcovi ponúknutá nová funkcia - zástupca náčelníka odboru operačného plánovania, Štáb pre operácie Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, ktorú žalobca odmietol prijať a listom zo dňa 23.10.2009 sám požiadal o skončenie pracovného pomeru prepustením. Žalobca v konaní bližšie nezrejmil, prečo považoval ponúknutú funkciu za neprimeranú k jeho schopnostiam, vedomostiam a skúsenostiam ani neuviedol, akú funkciu mal podľa jeho názoru po návrate zastávať. Vychádzajú tak

z toho, že k zásahu do osobnostných práv dochádza len vtedy, ak je tento zásah preukázaný a medzi zásahom a porušením osobnostnej sféry existuje príčinná súvislosť a ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu, odvolací súd má za to, že v danom prípade súd prvej inštancie dospel k správneému záveru, keď konštatoval, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo.

16. Odvolací súd konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie aj vo vzťahu k nepriznaniu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Uplatnenie si niektorých z nárokov podľa § 13 Občianskeho zákonníka (prostriedkov ochrany osobnosti) možno uplatniť len v prípade ak zásahu do osobnostných práv došlo, čo v prejednávanej veci nebolo preukázané. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca nepreukázal ani dopady výrokov žalovaného na jeho rodinný život, nakoľko v súdnom konaní nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že v príčinnej súvislosti s predmetnými článkami bola znížená dôstojnosť, vážnosť osoby žalobcu.

17. Vo vzťahu k odvolateľom namietanej neúplnosti zistenia skutkového stavu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, odvolací súd uvádza, že tento je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom. Vo vzťahu k námietke odvolateľa, že nebol vo veci vypočutý svedok G. U. odvolací súd uvádza, že súd rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná, pričom nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 185 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca na pojednávaní dňa 15.08.2013 predložil súdu prvej inštancie návrh na vykonanie dôkazov, medzi iným aj výsluch svedka G. U.. Z odôvodnenia rozhodnutia (bod 34) je zrejmé, že vykonanie uvedeného dôkazu s prihliadnutím na to, že nemal za preukázaný zásah do práv žalobcu, súd prvej inštancie nepovažoval za podstatné pre vec samu. S rozhodnutím nevykonať ďalšie dôkazy ako i s odôvodnením tohto rozhodnutia odvolací súd súhlasí. Súd prvej inštancie v prejednávanom prípade v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dostatočným dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci a ďalšie dokazovanie by bolo skutočne nevhodné, a to i s poukazom na správne skutkové a právne závery, ktoré súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku prijal. Odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

18. Vo vzťahu k odvolacej námietke odvolateľa, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré boli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) C.s.p.) odvolací súd konštatuje, že tento odvolací dôvod žalobca nevymedzil. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy (t.j. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie) iba za podmienok ust. § 366 C.s.p.. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>> Odvolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>). Doplniť dokazovanie však môže odvolací súd (ako už bolo uvedené) iba za podmienok uvedených v § 366 (§ 384 ods. 2 C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>). Odvolací súd teda môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 C.s.p. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, keď pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak - sa týkajú procesných podmienok, - sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, - má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo - ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej

apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

19. So zreteľom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vec správne po právnej stránke posúdil, a dospel aj k správne právnemu záveru, že nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, t.j. zásahu objektívne spôsobilému, privodiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach, ktorý je nevyhnutným predpokladom domáhať sa nárokov na priznanie ospravedlnenia a nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je, z hľadiska ním uplatňovaných odvolacích dôvodov, spôsobilý spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

20. Na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a nárok na ich plnú náhradu priznal úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).